

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Пловдив, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300502676 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба, подадена от Ж. Д. Д., ЕГН *****, чрез пълномощника му адв. Д. С., против Решение №3689 от 11.08.2023г., постановено по гр.д. №2570/2023г. по описа на Районен съд- Пловдив, XIV гр.с., с което е отхвърлен предявения от него против „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК 115106602, иск за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника поради изтекла погасителна давност сумата от 1170,51 лв.- неплатена стойност на топлинна енергия, доставена за периода 01.05.2008г.-30.04.2009г. за обект с адрес: гр. Пловдив, ул. ***, за която сума е бил издаден изпълнителен лист от 05.05.2010г. по ч. гр. д. №15516/2009г. на Районен съд- Пловдив. Във въззивната жалба са изложени подробни оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, като искането до въззивния съд е за отмяната му и за уважаване на предявения иск и присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК 115106602, подаден чрез пълномощника му юрк. П.П., в който се поддържа, че решението е правилно и се иска потвърждаването му и присъждане на юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявен от Ж. Д. Д. иск с правно основание чл. 439, ал. 2 от ГПК, за признаване за установено, че не дължи поради изтекла погасителна давност на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД сумата от 1170,51 лв.- неплатена стойност на топлинна енергия, доставена за периода 01.05.2008г.-30.04.2009г. за обект с адрес: гр. Пловдив, ул. ***, за която сума е бил издаден изпълнителен лист от 05.05.2010г. по ч. гр. д. №15516/2009г. на Районен съд- Пловдив за събирането ѝ е образувано изпълнително дело №776/2010г. по описа на ЧСИ Константин Павлов, рег. №824. С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил предявения иск.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. 1 ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо, поради което на основание чл. 269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата, както и при служебна проверка за спазването на императивните материалноправни норми съгласно дадените указания в т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК на ВКС.

От събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства се установява, че по ч. гр. д. №15516/2009г. по описа на РС-Пловдив по заявление на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД срещу Ж. Д. Д. е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, а след влизането ѝ в сила и изпълнителен лист, съгласно които е осъден да заплати на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД сумата от 1661,90 лв.- неплатена стойност на топлинна енергия, доставена за периода 01.05.2008г.-30.04.2009г. за обект с адрес: гр. Пловдив, ул. ***, сумата от 140,19 лв.- обезщетение за забава за периода 01.08.2008г.-23.11.2009г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението- 24.11.2009г. до окончателното ѝ заплащане, както и сумата от 136,04 лв.- разноси по делото. За принудителното удовлетворяване на вземанията си по така издадения изпълнителен лист „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД е образувало на 24.08.2010г. изпълнително дело №776/2010г. по описа на ЧСИ Константин Павлов, рег. №824, с район на действие Окръжен съд- Пловдив. С молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е поискал да се пристъпи към изпълнение с всички предвидени в ГПК изпълнителни способности и е възложил на съдебния изпълнител правата по чл.18, ал.1 от ЗЧСИ и определянето на начина на изпълнение. С постановление на съдебния изпълнител от 04.10.2010г. изпълнителното производство е било спряно на основание чл.454 от ГПК по искане на длъжника Ж. Д. Д., който е внесъл сума в размер на 30% от вземанията и се е задължил всеки месец да внася по 10% от вземанията. На 26.11.2010г. длъжникът е извършил ново плащане по делото. На 19.12.2011г., 04.10.2012г., 14.05.2013г. длъжникът е подал молби по изпълнителното дело, в които е декларирал желание да извършва доброволни плащания на задълженията си. На 10.10.2014г. вискателят е поискал от съдебния изпълнител възобновяване на принудителното изпълнение и налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, както и опис на движими вещи в дома му, тъй като длъжникът не спазвал плана за разсрочено плащане. С писмена молба от 21.07.2015г. вискателят е поискал налагане на запор върху трудовото възнаграждение, както и възбрана върху недвижими имоти на длъжника. На 27.06.2016г. съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение до „Алианц банк България“ АД, получено от банката на 05.07.2016г., с което е наложил запор върху вземанията по банкова сметка на длъжника. На 12.08.2016г. вискателят „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД отново е поискал от съдебния изпълнител да извърши проучване на имущественото състояние на длъжника и да пристъпи към изпълнение с всички предвидени в ГПК способности. На 03.10.2017г. по изпълнителното дело е подадена

нова молба от взыскателя, с която е поискал извършване на справка за банкови сметки на длъжника и налагане на заповед върху вземанията по същите. На 27.10.2017г. съдебният изпълнител е изпратил заповедни съобщения до „Първа инвестиционна банка“ АД, „Банка Пиреос България“ АД, „Обединена българска банка“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД и „Юробанк България“ АД, с които са били заповорирани сметките на длъжника в посочените банки. На 02.11.2018г., 23.08.2019г., 16.10.2020г., 05.10.2021г., 23.01.2023г. по изпълнителното дело са подадени молби от взыскателя, съдържащи искания за извършване на изпълнителни действия срещу длъжника. Не се спори между страните, а и от издаденото по изпълнителното дело удостоверение по чл.456 от ГПК от 05.01.2023г. е видно, че актуалният размер на дълга по същото към датата на издаването му възлиза на 1170,51 лв.- главница, 1500,92 лв.- законна лихва за периода 24.11.2009г.-05.01.2023г. и 506,90 лв.- такси по Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ.

При така изложените факти могат да се направят следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл. 439,ал.2 от ГПК, според който длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението само въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В случая, доколкото изпълнителното основание е заповед за изпълнение, то ищецът може да оспорва вземанията само въз основа на факти и обстоятелства, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение. Предявеният иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства- изтекла погасителна давност след влизане в сила на заповедта за изпълнение. В случая по отношение на процесните вземания, които са били установени с влязла в сила заповед за изпълнение, е приложима петгодишната погасителна давност съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, предвиждаща че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Доколкото влязлата в сила заповед за изпълнение има последиците на съдебно решение- формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение, както и има изпълнителна сила, то разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД се прилага и по отношение на установените с нея вземания /в този смисъл- Определение №60818 от 15.12.2021г. на ВКС по гр.д.№2482/2021г., 4-то г.о.; Решение №3 от 04.02.2022г. на ВКС по гр.д.№1722/2021г., 4-то г.о./.

Погасителната давност е започнала да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение, което е станало най- късно на 04.05.2010г., когато е бил издаден изпълнителният лист. До датата на предявяване на иска- 20.02.2023г. по изпълнителното дело са били извършени множество изпълнителни действия и са били правени искания от взыскателя за извършване на такива, подробно описани по-горе, както и са подавани молби от длъжника, в които той е признавал дълга си и е поемал задължение да го заплаща по определен график, както и са извършвани плащания от него, които са прекъснали погасителната давност на основание чл.116, б.А и В от ЗЗД. Съгласно задължителните указания, дадени в Тълкувателно решение №3/2020г. от 28.03.2023г. на ОСГТК на ВКС по т.д.№3/2020г. погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. В случая от данните по изпълнителното дело може да се приеме, че същото е прекратено по право на 01.01.2013г. Последното извършено от длъжника доброволно плащане по делото е от 26.11.2010г., поради което и предвид липсата на плащане, извършено

през м. декември 2010г., считано от 01.01.2011г. взыскателят е разполагал с възможността да поиска извършване на изпълнителни действия. Тъй като в продължение на две години- до 01.01.2013г., той не е сторил това, на посочената дата е настъпило прекратяване по право на изпълнителното производство на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Предвид горното погасителна давност за процесните вземания би могла да започне да тече от 01.01.2013г. След посочената дата взыскателят е подавал множество молби, съдържащи искания за извършване на изпълнителни действия, Така подадените молби са прекъснали погасителната давност за вземанията на основание чл.116, б.В от ЗЗД, независимо че въз основа на част от тях съдебният изпълнител не е извършил поисканото изпълнително действие. Този извод се налага както от мотивите по т.10 от Тълкувателно решение №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че „искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи“, така и от диспозитива по т.10, съгласно който „нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие“. На 27.06.2016г. и 27.10.2017г. съдебният изпълнител е наложил заповед върху вземания по банкови сметки на длъжника, които са прекъснали погасителната давност /в този смисъл- т.5 на Тълкувателно решение №3/2015г. от 10.07.2017г. на ОСГТК на ВКС по т.д.№3/2015г./. Впоследствие на 02.11.2018г., 23.08.2019г., 16.10.2020г., 05.10.2021г., 23.01.2023г. с писмени молби по изпълнителното дело взыскателят е правил искания за извършване на изпълнителни действия срещу длъжника. От датите на подадените молби и извършените действия, с които е прекъсната давността, до датата на подаване на исковата молба по настоящото дело- 20.02.2023г. не е изтекъл срок от пет години, поради което вземанията на ответното дружество не са погасени по давност. Предвид горното предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

Неоснователни са възраженията на ищеца, че предвид настъпилата на 01.01.2013г. перемпция на изпълнителното дело, то предприетите след 01.01.2013г. изпълнителни действия били ненадлежни и не пораждали правни последици. Съгласно формираната съдебна практика /Решение №37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д.№1747/2020г., 4-то г.о.; Решение №3 от 04.02.2022г. на ВКС по гр.д. №1722/2021г., 4-то г.о./ настъпилата перемпция на изпълнителното дело е без правно значение за давността, а обезсилването по право на изпълнителните действия по перемираното дело не се отразява на настъпилото по същото прекъсване на погасителната давност съгласно чл.116, б.В от ЗЗД. Когато по изпълнителното дело е направено искане за прилагане на изпълнителен способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да го изпълни, а следва да образува ново изпълнително производство, но искането прекъсва давността независимо дали е било образувано ново дело. Ако искането на кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е било предприето от надлежния орган преди изтичане на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита за прекъсната с искането. Предвид горното направените от взыскателя искания и предприетите от съдебния изпълнител изпълнителни действия са прекъснали погасителната давност независимо от настъпилата преди или след това перемпция на изпълнителното дело и независимо, че по част от подадените молби от взыскателя съдебният изпълнител не е предприел поисканите изпълнителни действия.

По така изложените съображения обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като на основание чл.272 от ГПК се препрати и към мотивите на

първоинстанционния съд.

С оглед изхода на правния спор и на основание чл.78, ал.8 от ГПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство в размер на 100 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3689 от 11.08.2023г., постановено по гр.д. №2570/2023г. по описа на Районен съд- Пловдив, XIV гр.с.

ОСЪЖДА Ж. Д. Д., ЕГН *****, да заплати на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК 115106602, сумата от 100 лв.- юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____